

Δημοσίευση
7-8-2014

4843

ΔΙΚΑΣΙΜΟΣ ΑΡΧΙΚΗ 22.7.2014, ΜΕΤ' ΑΝΑΒΟΛΗ 28.7.2014

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ/ΕΡΓΑΤΙΚΑ/Β' ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

ΑΡ ΠΥΝ : 1+2+3+4 [ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΣΗ]

ΔΙΑΔΙΚΟΙ : ΑΔΕΛΥ-ΕΜ ΔΗΜΟΣΙΟ/ΤΕΕ-ΓΣΕΕ-ΕΚΑ-ΔΣΑ

ΕΦΕΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΕΤΟΙ ΛΟΓΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ 2395/2014 ΟΡ.

ΑΠΟΦ. ΜΠΡ ΛΘ

ΤΕΣΣΕΡΕΙΣ ΠΡΟΣΘΕΤΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ | ΚΟΙΝΟ

ΔΙΚΟΓΡΑΦΟ ΓΣΕΕ-ΕΚΑ]

ΑΝΤΕΦΕΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

ΕΦΕΤΗΣ : ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Η από 17.7.2014 έφεση, κατά της υπ' αριθμ. 2395/2014 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, εκδόσεως κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών [άρθρα 663 - 676 του ΚΠολΔ], νομοτύπως και εμπροθέσμως ηρση υπό της ενεργείας και ήδη εκκαλύψεως, ηττηθείσης πρωτόδικως εν μέρει [άρθρα 496, 511, 513 παρ. 1, 516, 517 του ΚΠολΔ], δεδομένου ότι κατετέθη στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου Αθηνών στις 17.7.2014 και η προσβαλλόμενη απόφαση, δημοσιεύθη στις 14.7.2014 [άρθρο 22 παρ. 4 Ν. 1264/1982]. Επομένως, η υπό κρίση έφεση παραδεκτός και αρμοδίως φέρεται προς εκδίκαση στο παρόν Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο [άρθρο 19 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθη με το άρθρο 4 παρ. 2 του Ν. 3994/2011 και 22 παρ. 4 Ν. 1264/1982], κατά την σημεινή δικάσιμο που εμφανίζεται στην αρχή της παρούσης, ύστερα από αναβολή, κατά την δικάσιμο της 22.7.2014 και πρέπει να ερευνηθεί, περαιτέρω, κατά την ίδια ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών και εντός των καθοριζομένων υπ' αυτής ορίων, ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των κυρίων και

προσθέτων λόγων αυτής [άρθρα 522, 533 παρ. 1 σε συνδυασμό με το άρθρο 591 παρ. 1 ΚΠολΔ].

Με την ένδικο αγωγή, το ενάγον και ήδη εφεσβλητό, για τους αναφερόμενους και αναλυτικώς αναπτυχθέντες στο οικείο δικόγραφο λόγους, ζητούσε : α] να αναγνωρισθεί ότι η απεργία-αποχή διαρκείας, την οποίαν κήρυξε η εναγομένη και ήδη εκκαλούσα, αφοράσα στην διαδικασία αξιολογήσεως του προσωπικού των δημοσίων υπηρεσιών και των ΝΠΔΔ, είναι παράνομη και καταχρηστική, β] να διαταχθεί η διακοπή της εν λόγω απεργίας και η αταγέρρευση συνεχισώς της στο μέλλον, γ] να απαγορευθεί η επανάληψη αυτής στο μέλλον, με την αυτήν μορφή, προς ικανοποίηση των αυτών ή παρομοίων αιτημάτων, δ] να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή, ε] να επιτραπεί η επίδοση της αποφάσεως και μετά την 19:00 της ημέρας εκδόσεώς της, έως της 24:00 της ίδιας ημέρας και στ] να καταδικασθεί η αντιδικώς του στην δικαστική του δαπάνη.

Το Πρωτόδικο Δικαστήριο, δια της, ως άνω, προσβαλλομένης αποφάσεως, απορρίπτοντας το δεύτερο, τρίτο και

τέταρτο των ανωτέρω αιτημάτων, έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή, κρίναν ότι η κηρυχθείσα απεργία-είναι παράνομος, διότι : α] η απόφαση κηρύξεως της απεργίας δεν ελήφθη υπό της Γενικής Συνελεύσεως και εν προκειμένω υπό του Συνεδρίου της εναγομένης-εκκαλούσης, το οποίο αποτελεί το κυρίαρχο και ανώτατο όργανο αυτής αλλά υπό της Εκτελεστικής Επιτροπής, κατά παράβαση του άρθρου 30 παρ. 8 εδ. β' του Ν. 1264/1982 και β] η εναγομένη-εκκαλούσα δεν τήρησε την εκ του άρθρου 30 παρ. 8 εδ. α' ανωτέρω νόμου εκπορευομένη υποχρέωση αυτής να γνωστοποιήσει τα αιτήματά της με κοινοποιηθέν δια Δικαστικού Επιμελητού έγγραφο τέσσερεις τουλάχιστον πλήρεις ημέρες προ της κηρύξεως της απεργίας.

Με την ως άνω υπό κρίση έφεση, η εναγομένη — εκκαλούσα, παροπονείται για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, ισχυριζόμενη ότι : α] η επίδικως απεργία κηρύχθη υπό του αρμοδίου αυτής οργάνου, το οποίο είναι το Γενικό Συμβούλιο και όχι το Συνέδριο, β] υποπίπτει σε αντιφάσεις η προσβαλλομένη, καθόσον, αφενός, δέχεται ότι, διαβε χώρα η προβλεπόμενη

γνωστοποίηση του αιτήματος περί μη εφαρμογής των εντισυνταγματικών διατάξεων του Ν. 4250/2014 και, αφετέρου, έγεται στην κρίση ότι δεν έλαβε χώρα η γνωστοποίηση αυτή, γ] απέρριψε σιγή την πρωτοδικώς εγερθείσα ένσταση περί καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος του ενάγοντος – εφεσιβλήτων εγέρσεως αγωγής, δ] απέρριψε το πρωτοδικώς υποβληθέν αίτημα περί αναβολής της συζήτησεως, κατ' άρθρω 249 ΚΠολΔ, μέχρι εκδόσεως αποφάσεως υπό της Ολομέλειας του ΣτΕ επί αιτήσεως ακυρώσεως των αναφερομένων στο δικόγραφο αποφάσεων του Υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, αφορουσών στην τροποποίηση διατάξεων του πδ 318/1992, η σύζιτηση της οποίας έχει ορισθεί κατά την δικάσιμο της 10.10.2014, ε] απερίφθησαν σιγή οι πρόσθετες υπέρ αυτής παρεμβάσεις, στ] κατά πρώτο πρόσθετο λόγο, παρ'επίσημο το άρθρο 591 παρ. ιδ ΚΠολΔ, λόγω συντρέσεως της προθεσμίας προς υποβολή προσθήκης – αντικρούσεως, με συνέπεια την πρόκληση δικονομικής βλάβης αυτής, συνισταμένης στο ότι, δεν υπήρξε επαρκής χρόνος προς ανάπτυξη των

ισχυρισμών της, οι οποίοι αντικρούουν τους ισχυρισμούς του ενάγοντος – εφεσιβλήτου, ζ] κατά δεύτερο πρόσθετο λόγο, η επικρατούσα στα Πρωτοδικείο Αθηνών πρακτική ως προς τον προσδιορισμό των αφορουσών στις απεργίες υποθέσεων, οδηγεί σε παράβαση του άρθρου 17 παρ. 9 του Ν. 1756/1988, η οποία έγκειται στην στέρηση του φυσικού Δικαστού αυτής, κατά τα αναλυτικώς στο δικόγραφο αναπτυσσόμενα και ζητεί την εξαφάνιση της εσκαλωμένης και την απόρριψη της ενδίκου αγωγής εν όλω.

Κατά την σημερινή, ως άνω, μετ' αναβολή διάταξο, πρόσθετες υπέρ της εναγομένης – εσκαλωμένης παρεμβάσεις ησκήθησαν υπό των : α] ΝΠΔΔ υπό την επωνυμία « ΤΕΧΝΙΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΕΛΛΑΔΑΣ », νομίμως εκπροσωπούμενου [εφεής : ΤΕΕ], β] Τριτοβαθμίου Συνδικαλιστικής Οργανώσεως-Σωματείου υπό την επωνυμία « ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΡΓΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ (« ΓΣΕΕ ») », νομίμως εκπροσωπούμένης και Δευτεροβαθμίου Συνδικαλιστικής Οργανώσεως-Σωματείου υπό την επωνυμία « ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΑΘΗΝΑΣ (« ΕΚΑ ») »,

νομίμως εκπροσωπούμενης και γ] ΝΠΔΔ υπό την επωνυμία «ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ» [εφεξής : ΔΣΑ], νομίμως εκπροσωπούμενου.

Με τις ανωτέρω πρόδητες παρεμβάσεις προβαλλόνται οι ισχυρισμοί : α] Υπό του ΤΕΕ ότι, η επίδικος απεργία δεν προκαλεί βλάβη του κοινωνικού συνόλου, καθόσον οι εργαζόμενοι του Δημοσίου παρέχουν τις υπηρεσίες τους και εκτελούν τα ανατιθέμενα σε αυτούς καθήκοντα, πλην των σχετιζομένων με την διαδικασία της αξιολόγησης, η οποία αντίκειται στο Σύνταγμα ως προβλέπεται στον Ν 4250/2014, τα δε αιτήματα της απεργίας συνδέονται με τα εργασιακά, συνδικαλιστικά και οικονομικά συμφέροντα των μελών του, β] Υπό των ΓΣΕΕ και ΕΚΑ ότι, η επίδικος απεργία είναι νόμιμος, καθόσον κηρύχθη υπό του Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ, το οποίο είναι προς τούτο αρμόδιο, κατά το καταστατικό αυτής, η δε διάταξη του άρθρου 30 του Ν. 1264/1982, ως μη δημοσίας τάξεως, δεν υπερισχύει του καταστατικού, ενώ, η κρίση του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, περί κρημνιότητας του Συνεδρίου για την κήρυξη απεργίας, καθιστά

ανέφικτη την κήρυξη αυτών, με συνέπεια να πλήττεται το σχετικό, συνταγματικώς κατοχυρωμένο, δικαίωμα, κατά τα αναλυτικώς στο οικείο δικόγραφο αναπτυσσόμενα γ] Υπό του ΔΣΑ ότι, η κρίση του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, περί αρμοδιότητας του Συνεδρίου για την κήρυξη απεργίας, καθιστά ανέφικτη την κήρυξη αυτών, με συνέπεια να πλήττεται το σχετικό, συνταγματικώς κατοχυρωμένο, δικαίωμα, κατά τα αναλυτικώς στο οικείο δικόγραφο αναπτυσσόμενα και ζητείται η εξαφάνισή της εκκαλουμένης και η απόρριψή της ενδίκου αγωγής εν όλω.

Άπασες οι ως άνω πρόδητες παρεμβάσεις, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, ησχίσθησαν νομίμως και εμπροθέσμως [άρθρα 81 και 215 ΚΠολΔ]. Περαιτέρω, από τις διατάξεις των άρθρων 68, 80 και 81 ΚΠολΔ συνάγεται ότι, παραδεκτός παρεμβαίνει τρίτος το πρώτον ενώπιον του Δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου επί δίσης μεταξύ άλλων εκκρεμούς προς υποστήριξη ορισμένου διαδικού, ώστε να αποβεί η δίχη υπέρ αυτού, υπό την προϋπόθεση, όμως, της συνδρομής προς τούτο ενόμιμου συμφέροντος. Τέτοιο υφίσταται, όταν με αυτή, μπορεί να

προστατευθεί δικαίωμα του παρεμβαίνοντος ή να αποστραφεί η δημιουργία εις βάρος του νομικής υποχρέωσης. Πρέπει, όμως, αυτά είτε να απειλούνται από τη δεσμευτικότητα ή εκτελεστικότητα της αποφάσεως που θα εκδοθεί, είτε να υπάρχει κίνδυνος προσβολής τους από τις ανταναλαστικές συνέπειές της στις σχέσεις μεταξύ παρεμβαίνοντος και υπέρ ου η παρέμβαση. Ως εκ τούτου, για την άσκηση προσθέτου παρεμβάσεως, δεν αρκεί η επίκληση υπό του προσθέτως παρεμβαίνοντος γενικότερων ηθικών ή κοινωνικών συμφερόντων, ούτε ότι, σε μεταξύ άλλων εκκενρή δικη, πρόκειται να λυθεί νομικό ζήτημα, που θα ωφελήσει ή θα βλάψει τον προσθέτως παρεμβαίνοντα, επειδή υπάρχει ή πρόκειται να προκύψει σε μελλοντική δίκη μεταξύ αυτού και κάποιου από τους διαδίκους ή τρίτου συναφής διαφορά, αλλά απαιτείται η έκβαση της δίκης στην οποία παρεμβαίνει, να θίγει, από την άποψη του πραγματικού και νομικού ζητήματος, τα έννομα συμφερόντά του. Επομένως, τέτοιο έννομο συμφέρον δεν υφίσταται για τα σωματεία, τους συνδέσμους, τις ενώσεις επαγγελματιών σε δίκες μελών τους, όπου διακοβείται η

προσβολή της προσωπικότητός τους ή πρόκειται να λυθούν ζητήματα που θα ωφελήσουν ή θα βλάψουν τα συμφέροντα, οικονομικά ή μη των μελών, η προστασία των οποίων αποτελεί τον σκοπό της ενώσεως, λόγω υφισταμένης ή μελλούσας όμοιας διαφοράς άλλου μέλους της με τρίτο [ΑΠΟΛ 4/2009, ΑΠΟΛ 14/2008, ΕΦ ΑΘ 4959/2012, ΝΟΜΟΣ]. Εάν δεν υφίσταται έννομο συμφέρον, η παρέμβαση απορρίπτεται και αυτεπαγγέλτως ως απαράδεκτος. Εξαιρετικώς, ωστόσο, τα αναφερόμενα στο άρθρο 669 παρ. 1 ΚΠολΔ νομικά πρόσωπα, παρά το ότι δεν έχουν έννομο συμφέρον, κατά την ως άνω έννοια, δύναται να ασκήσουν πρόσθετο παρέμβαση υπέρ των μελών τους σε διεξαγόμενες κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών δίκες [Σαμουήλ, Η Εφεση κατά τον ΚΠολΔ, στ' έκδ. 2009, σελ. 409]. Τοίτο δε, ανεξαρτήτως εάν έχουν προσθέτως παρέμβει πρωτοδικώς ή το πρώτον κατά την κατ' έφεση δίκη. Συνεπώς, το ΤΕΕ, η ΓΣΣΕ και το ΕΚΑ, μιν έχοντας ασκήσει αυτοτελή έφεση [άρθρο 516 ΚΠολΔ], παραδεκτώς και νομίμως παρεμβαίνουν υπέρ της εναγμένης-εκαλούσης, κατά την παρούσα δίκη και οι

παρεμβάσεις αυτών, πρέπει να συνεκδικασθούν μετά της υπό κρίση εφέσεως, εντός των καθοριζομένων υπ' αυτής και των προσθέτων λόγων της ορίων [άρθρο 522 ΚΠολΔ], λόγω της προδίκλου μεταξύ τους συναφείας [άρθρα 31, 246 και 524 ΚΠολΔ], εξεταζόμενες, περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική αυτών βασιμότητα.

Εξάλλου, δυνάμει του άρθρου 90 § του Ν. 4194/2013 [Κώδ.Δικ.], καθίσταται επιτρεπτή η άσκηση παρεμβάσεων ενώπιον Δικαστηρίων και κάθε αρχής (στις οποίες συμπεριλαμβάνονται και οι ανεξάρτητες αρχές) για κάθε ζήτημα εθνικού, κοινωνικού, πολιτισμικού, οικονομικού ενδιαφέροντος και περιεχομένου που ενδιαφέρει τα μέλη του Συλλόγου ή το Δικηγορικό Σώμα γενικότερα, καθώς και για κάθε ζήτημα εθνικού, κοινωνικού, πολιτισμικού ή οικονομικού ενδιαφέροντος. Κατά το εν λόγω άρθρο, για την υλοποίηση και επίτευξη αυτού του σκοπού οι Δικηγορικοί Σύλλογοι δύνανται να υποβάλλουν αίτηση, κυρία ή πρόσθετο παρέμβαση, πναφορά, μήνυση, δήλωση παραστάσεως πολιτικής αιγής, αίτηση ακυρώσεως, ουσιαστική προσφυγή και

γενικά οιοδήποτε ένδικο βοήθημα και μέσο οιασδήποτε φύσεως κατηγορίας ενώπιον κάθε Δικαστηρίου Ποινικού, Πολιτικού, Διοικητικού Ουσίας ή Ακυρωτικού ή Ελεγκτικού οιοδήποτε βαθμού δικαιοδοσίας στην Ελλάδα, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς και σε οιοδήποτε Διεθνές Δικαστήριο. Επίσης για τα ανωτέρω ζητήματα δύνανται να παρεμβαίνουν, με οιοιοδήποτε πρόσφορο τρόπο, σε κάθε αρμόδια αρχή στην Ελλάδα, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς και σε οποιοδήποτε άλλη υπηρεσία ή αρχή του διεθνούς δικαίου. Συνεπώς, η πρόσθετη παρέμβαση του ΔΣΑ υπέρ της εναγομένης – εκκαλούσης, με την επίκληση των ως άνω ισχυρισμών, παραδεκτώς και νομίμως ασκείται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου και, πρέπει να εξετασθεί, περαιτέρω, και ως προς την ουσιαστική αυτής βασιμότητα, συνεκδικαζομένης μετά των λοιπών προσθέτων παρεμβάσεων και της υπό κρίση εφέσεως, εντός των καθοριζομένων υπ' αυτής και των προσθέτων λόγων της ορίων [άρθρο 522 ΚΠολΔ], λόγω της προδίκλου μεταξύ τους συναφείας [άρθρα 31, 246 και 524 ΚΠολΔ].

Η αντέφηση δεν αποτελεί ιδιαίτερο ένδικο βοήθημα, αλλά είναι το ίδιο μέσο της εφέσεως, το οποίο σκεύεται από τον ηττηθέντα εν μέρει στην πρωτόδικο δίκη εφεσίβλητο, ο οποίος μπορεί να είναι ενόγων, εναγόμενος, παρεμβαινών. Προς άσκηση της απαιτείται ύπαρξη ενόμου συμφέροντος, το οποίο συνίσταται στην ήττα, στο πλαίσιο της πρωτοδικού δίκης [Σαμουήλ, ό.π. σελ. 264, 265]. Με την αντέφηση δε, μπορούν να προσβληθούν μόνο τα κεφάλαια της αποφάσεως, τα οποία προσβάλλονται με την έφεση και εκείνα που συνεχονται αναγκαστικώς με αυτά. Κεφάλαια, κατά την έννοια των εν λόγω διατάξεων, είναι οριστικές διατάξεις της αποφάσεως, που αποφαίνονται επί των αυτοτελών αιτήσεων προς παροχή ενόμου προστασίας, ενώ αναγκαιώς συνεχόμενα είναι τα κεφάλαια, τα οποία έχουν τέτοια συνάφεια με τα εκκληθέντα, είτε γιατί αφορούν παρεπόμενα ή παρακολουθήματα της κυρίας απαιτήσεως, είτε γιατί αποτελούν προκιματικό ζήτημα για την παραδοχή τους, είτε διότι πηγάζουν από την ίδια ιστορική και νομική αιτία και διαμορφώνουν ή προσδιορίζουν το περιεχόμενο εκείνων, ώστε τυχόν διάφορη, επί

Το ενόγων – εφεσίβλητο, δια των από 28.7.2014 νομίμως κατατεθεισών προτάσεών του, ζητεί την απόρριψη της υπό κρίση εφέσεως και των προσθέτων λόγων αυτής, καθώς και των προσθέτων παρεμβάσεων, ισχυριζόμενο ότι, ορθώς έκρινε ως άνω η εκκαλουμένη, κατά τα αναλυτικώς στο οικείο δικόγραφο αναπτυσσόμενα. Περαιτέρω, με τις ως άνω προτάσεις του, το ενόγων – εφεσίβλητο, παραδεκτικώς καταθέτει αντέφηση [674 παρ. 1 ΚΠολΔ], ως προς το κεφάλαιο της εκκαλουμένης, το οποίο αφορά στον καταχρηστικό χαρακτήρα της ενδίκου απεργίας, ισχυριζόμενο ότι, τούτο είναι αναγκαστικώς συνεχόμενο με το εκκληθέν κεφάλαιο, το οποίο αφορά στην τυπική παρανομία της ενδίκου απεργίας, υπό την προϋπόθεση ότι, η υπό κρίση έφεση θα γίνει δεκτή, οπότε το παρόν Δικαστήριο, θα πρέπει να προχωρήσει στην εξέταση της ενδίκου αγωγής του, κατά τους λοιπούς προβληθέντες λόγους, της μη τηρήσεως δημοσίου διαλόγου και της καταχρηστικότητας, ως αναπτύσσονται στο οικείο δικόγραφο και ζητεί την μεταρρύθμιση της εκκαλουμένης, αναγνωριζόμενου ότι η ένδικος απεργία είναι παράνομος και καταχρηστική.

των συνεχόμενων αυτών κεφαλαίων, κρίση του Εφετείου, από εκείνη του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, να επηρεάζει και την κρίση επί των εκκληθέντων με την έφεση κεφαλαίων [ΑΠ 567/2009, ΕΦ ΑΘ 194/2011, ΝΟΜΟΣ].

Αν και η καταχρηστική άσκηση δικαιώματος δεν μπορεί παρά να εδράζεται στον νόμο [άρθρο 281 ΑΚ], ωστόσο, είναι παφής η διαφοροποίηση μεταξύ της νομικής βάσεως του δικαιώματος και της καταχρηστικής ασκήσεως αυτού : Δια της νομικής βάσεως νομιμοποιούνται πράξεις ή παραλείψεις φυσικών ή νομικών προσώπων, τείνουσες και αποσκοπούσες στην διασφάλιση τυχερικού σκοπού, οπότε δημιουργείται δικαίωμα. Όταν η διασφάλιση του δικαιώματος επιτυγχάνεται με πράξεις ή παραλείψεις, οι οποίες υπερβαίνουν τον κοινωνικό-οικονομικό σκοπό που άγει στην ανάγκη καθιέρωσης του δικαιώματος, υφίσταται κατάχρηση αυτού. Δεν είναι δυνατή, καταχρηστική άσκηση νομικώς ανυπάρκτου δικαιώματος. Συνεπώς, η ένδικος κπεργία, εάν είναι παράνομος, δεν είναι δυνατόν να είναι καταχρηστική, εάν δε, δεν είναι παράνομος, είναι δυνατόν να είναι

καταχρηστική. Ως εκ τούτου, το κεφάλαιο της καταχρηστικότητας, δεν είναι συναφές με το εκκληθέν του παρανομού της ένδικου απεργίας. Μετά ταύτα η υπό κρίση αντέφεση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος [άρθρο 532 ΚΠολΔ].

Περαιτέρω, οι πρόσθετοι λόγοι εφέσεως αποτελούν νέες αιτιάσεις του εκκαλούντος κατά της εκκαλωμένης αποφάσεως. Συνεπώς, είναι παραδεκτοί, εφόσον αναφέρονται στα εκκληθέντα κεφάλαια της αποφάσεως ή σε εκείνα που αναγκαστικώς συνεχόνται με αυτά [Σαμουήλ, ό.π., σελ. 242, 243]. Σε αντίθετη περίπτωση απορρίπτονται ως απαράδεκτοι [άρθρο 532 ΚΠολΔ, Σαμουήλ, ό.π. σελ. 25]. Ο πρώτος πρόσθετος λόγος, ως άνω, συνεχέται αναγκαστικώς με το εκκληθέν κεφάλαιο, καθώςον η επικαλούμενη δικονομική βλάβη της εναγούσης – εκκαλούσης – αντεφεσιβλήτου, συνισταμένης στο ότι, δεν υπήρξε επαρκής χρόνος προς ανάπτυξη των ισχυρισμών της, οι οποίοι αντικρούουν τους ισχυρισμούς του ενάγοντος – εφεσιβλήτου – αντεκαλούντος, δύναται να έχει ως συνέπεια την ελλιπή παρουσίαση αυτών των ισχυρισμών με αποτέλεσμα την δυσμενή σε βάρος της κρίση του

Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, ως προς το παράνομο της ενδίκου
απεργίας. Συνεπώς, ο πρώτο πρόσθετος λόγος παραδεκτός
προβάλλεται. Ωστόσο, πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά
αβάσιμος, διότι από την επισκόπηση του συνόλου της δικογραφίας
και δη των δικογράφων της εναγομένης- εκκαλούσης -
αντεφεσιβλήτου και ειδικότερα αυτού της προσθήκης -
αντικρούσεως, προκύπτει ότι, παρά την σύντηξη της προθεσμίας
σε δύο ημέρες, η εναγομένη - εκκαλούσα - αντεφεσιβλήτος
εκτενώς και λεπτομερώς πρόβαλε τους ισχυρισμούς της και
συνεπώς δεν υπέστη δικονομική βλάβη. Εξάλλου, ο δεύτερος, ως
άνω, πρόσθετος λόγος παραδεκτός προβάλλεται, ως συνεχόμενος
αναγκαστικός με το εκκληθέν κεφάλαιο της εκκαλουμένης,
καθόσον εδράζεται επί ισχυρισμού περί στερήσεως του φυσικού
Δικαστού [άρθρο 20 Σ]. Τόσο κατά το Σύνταγμα [άρθρο 87],
όσο και κατά το δίκαιο της ΕΕ [άρθρο 267 ΣΛΕΕ], ένα εκ των
θμελιωδών στοιχείων του Δικαστηρίου είναι η ανεξαρτησία του
[ΔΕΚ C-363/2011, ΝΟΜΟΣ, με πλήθος περαιτέρω παραπομπών].
Με το στοιχείο της λειτουργικής και προσωπικής ανεξαρτησίας του

Δικαστηρίου συνδέεται η αρχή του φυσικού Δικαστού, εφόσον
αυτή δεν μπορεί να νοηθεί άνευ της ανεξαρτησίας του Δικαστού.
Εν προκειμένω, η επικρατούσα στο Πρωτοδικείο Αθηνών πρακτική
ως προς τον προσδιορισμό των αφορουσών στις απεργίες
υποθέσεων, αναγομένη σε λόγους κατεπείγοντος εκ της φύσεως
των εργατικών υποθέσεων με αντικείμενο το δικαίωμα της
απεργίας, δεν οδηγεί σε παράβαση του άρθρου 17 παρ. 9 του Ν.
1756/1988, καθόσον, η ίδια η εναγομένη - εκκαλούσα -
εφεσιβλήτος, καίτοι επικαλείται στήρηση του φυσικού Δικαστού
της, σημειώνει ότι σέβεται την δικάσασα πρωτοδικώς Δικαστή,
ενώ, ως προκύπτει από την εν γένει μελέτη του δικογράφου,
ουδολως αμφισβητεί, έστω και ακροθιγώς την αμεροληψία,
αντικειμενικότητα και ανεξαρτησία αυτής. Συνεπώς και ο δεύτερος
πρόσθετος λόγος της υπό κρίση εφέσεως πρέπει να απορριφθεί ως
ουσία αβάσιμος.

Κατά το άρθρο 23 παρ. 2 ισχύοντος Συντάγματος, η απεργία
αποτελεί δικαίωμα και ασκείται από τις νομίμως συστημένες
συνδικαλιστικές οργανώσεις, προς διαφύλαξη και προαγωγή των

οικονομικών και εργασιακών γενικά συμφερόντων των εργαζομένων, κατά δε το άρθρο 19 παρ. 1 του Ν. 1264/1982, αποτελεί δικαίωμα των εργαζομένων, ασκούμενο υπό των συνδικαλιστικών οργανώσεων : α] ως μέσο προς διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών εργασιακών συνδικαλιστικών και ασφαλιστικών συμφερόντων των εργαζομένων και ως εκδήλωση αλληλεγγύης για τους αυτούς σκοπούς και β] ως εκδήλωση αλληλεγγύης εργαζομένων επιχειρήσεων ή εκμεταλλεύσεων που εξαρτώνται από πολυεθνικές εταιρείες προς εργαζομένους σε επιχειρήσεις ή εκμεταλλεύσεις ή στην έδρα της ίδιας πολυεθνικής εταιρείας, και εφόσον η έκβαση της απεργίας των τελευταίων θα έχει άμεσες επιπτώσεις στα οικονομικά ή εργασιακά συμφέροντα των πρώτων. Από το συνδυασμό των ως άνω διατάξεων προκύπτει ότι, η απεργία, ήτοι, η συμφωνημένη συλλογική διακοπή της εργασίας των μισθωτών, είτε ορισμένου επαγγελματικού κλάδου, είτε ορισμένης επιχειρήσεως ή τμήματος αυτής, αποτελεί δικαίωμα, εντασσόμενο στα συναφή, με την συνδικαλιστική ελευθερία δικαιώματα, το οποίο το Κράτος οφείλει

να προστατεύει και, ασκείται υπό τις νομίμως συστημένες συνδικαλιστικές οργανώσεις, προς διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών, εργασιακών, συνδικαλιστικών και ασφαλιστικών συμφερόντων των εργαζομένων [ΑΠ 468/2012, ΑΠ 543/2013, ΝΟΜΟΣ]: Εξάλλου, όπως προκύπτει από τις διατάξεις των άρθρων 19 παρ. 2 εδ. α', 20 παρ. 2 εδ. β', 21 παρ. 2 και 30 παρ. 1, 7 και 8 του Ν. 1264/1982, το δικαίωμα απεργίας των πολιτικών υπαλλήλων του Δημοσίου και των υπαλλήλων των ΝΠΔΔ, υποβάλλεται στους ακόλουθους περιορισμούς, κατά παράκλιση των ρυθμίσεων που ισχύουν αντιστοίχως για τους εργαζομένους του ιδιωτικού τομέως και ειδικότερα: α] από δευτεροβάθμιες ή τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές ενώσεις, η κήρυξη της απεργίας γίνεται ύστερα από απόφαση της οικείας γενικής συνελεύσεως [άρθρ. 1 παρ. 3 και 8 Ν. 1264/1982], β] η απεργία δεν μπορεί να κηρυχθεί, εάν δεν παρέλθουν τέσσερις πλήρεις ημέρες από τη γνωστοποίηση των αιτημάτων και των λόγων που τα θεμελιώνουν, δι' εγγράφου κοινοποιούμενου στο Υπουργείο Προεδρίας της Κυβερνήσεως, στο Υπουργείο Οικονομικών, στο Υπουργείο που

υπάρχουν οι υπάλληλοι αυτοί, καθώς επίσης και στις διοικήσεις των φορέων που εποπτεύονται από αυτό, όταν πρόκειται για απεργία υπαλλήλων τους, γ] η απεργία δεν μπορεί να αφορά σε διαφορετικά από εκείνα που γνωστοποιήθηκαν αιτήματα και δ] κατά τη διάρκεια της απεργίας, η συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων πρέπει να διαθέτει επιπλέον και, όσο προσωπικό είναι αναγκαίο, για την αντιμετώπιση στοιχειωδών αναγκών του κοινωνικού συνόλου, κατά τους όρους του άρθρου 21 παρ. 2 του Ν. 1264/1982, ως ισχύει, μετά την αντικατάσταση αυτού, υπό της παρ. 1 του άρθρου 2 του Ν. 2224/1994. Η μη συνδρομή μίας ή περισσότερων από τις εν λόγω προϋποθέσεις, καθιστά την απεργία παράνομο, με την έννοια ότι, δεν γεννάται το οικείο δικαίωμα και, επομένως, η διακοπή της εργασίας δεν έχει τον χαρακτήρα απεργίας [ΑΠ 543/2013, ό.π.]. Ειδικότερα, όσον αφορά στις δευτεροβάθμιες και τριτοβάθμιες οργανώσεις, το αρμόδιο όργανο για την κήρυξη της απεργίας είναι η Γενική Συνέλευση [ΓΣ]. Με την απόφαση για την κήρυξη της απεργίας, η ΓΣ δύναται να καθορίσει και τις λεπτομέρειες διεξαγωγής της. Δύναται, όμως,

βάσει του καταστατικού της οργανώσεως, να εξουσιοδοτήσει άλλο όργανο, ως προς τον καθορισμό των λεπτομερειών της διεξαγωγής της απεργίας και την πραγματοποίησή της. Συνεπώς, η ΓΣ, δεν δύναται να εξουσιοδοτήσει άλλο καταστατικό όργανο, να λάβει αυτό την απόφαση κήρυξης της απεργίας, διότι τούτο αντίκειται στην διάταξη του άρθρου 30 παρ. 8 εδ. β' του Ν. 1264/1982.

Από όλα τα έγγραφα που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν, τις ένορκες και ανομωτί μαρτυρικές επ' ακροατηρίου του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου εμπεριεχόμενες στα ταυτόσημα με την εικαλουμένη πρακτικά καταθέσεις, τα οποία έγγραφα, ένορκες και ανομωτί μαρτυρικές επ' ακροατηρίου καταθέσεις, ελήφθησαν υπόψιν έκαστο και εκάστη εξ αυτών, κατά τον λόγο γνώσεως και τον βαθμό αξιοπιστίας, τόσον αυτοτελώς, όσα και σε συνδιασμό μεταξύ τους, προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, καθώς και από τα υπό των διαδίκων συνομολογούμενα (άρθρο 261 ΚΠολΔ), απεδείχθησαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά :

Η ενωγομένη – εικαλούσα – αντεφεσίβλητος ΑΔΕΔΥ είναι Τριτοβάθμια Συνδικαλιστική Οργάνωση, μέλη της οποίας

κποτελούν οι δευτεροβάθμιες δημοσιούπαλληλικές συνδικαλιστικές οργανώσεις του Δημοσίου, των ΝΠΔΔ και των ΟΤΑ, στις οποίες δημοσιούπαλληλικές οργανώσεις είναι μέλη εργαζόμενοι δυνάμει μονίμου σχέσεως εργασίας δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου. Συνεπώς, βάσει του άρθρου 30 παρ. 8 εδ. β' του Ν. 1264/1982, αρμόδιο όργανο για την κήρυξη απεργίας κάθε είδους (αποχής, στάσης εργασίας) είναι η ΓΣ της ΑΔΕΔΥ. Σύμφωνα με το άρθρο 12 του Καταστατικού της ΑΔΕΔΥ, όργανα αυτής είναι το Συνέδριο, το Γενικό Συμβούλιο, η Εκτελεστική Επιτροπή, η Ελεγκτική Επιτροπή και η Επιτροπή Πιστοποίησης. Η έλλειψη αναφοράς ενός εκ των οργάνων ως ΓΣ, δεν σημαίνει ότι, η ΑΔΕΔΥ δεν διαθέτει αρμόδιο όργανο για την κήρυξη απεργιών, αλλά ότι, η διαπίστωση του αρμοδίου οργάνου, επέχοντος θέσης ΓΣ, προς κήρυξη απεργίας, πρέπει να συναχθεί από τις προβλεπόμενες αρμοδιότητες των οργάνων, κατά το Καταστατικό. Σύμφωνα με το άρθρο 27 του Καταστατικού, το Συνέδριο είναι το ανώτατο και κυρίαρχο όργανο της ΑΔΕΔΥ, το οποίο αποφασίζει για κάθε ζήτημα που δεν προβλέπεται από το

Καταστατικό. Σύμφωνα με το άρθρο 13.Β-6 του Καταστατικού, το Γενικό Συμβούλιο αποφασίζει για διεκδικήσεις, κινητοποιήσεις και απεργίες, για την προώθηση των συμφερόντων των εργαζομένων που εκπροσωπεί. Σύμφωνα με το άρθρο 16.Β-12 του Καταστατικού, η Εκτελεστική Επιτροπή αποφασίζει για τις διεκδικήσεις των εργαζομένων που εκπροσωπεί, για αγωνιστικές εκδηλώσεις και κινητοποιήσεις στα πλαίσια των αποφάσεων του Γενικού Συμβουλίου. Από τον συνδυασμό των ανωτέρω άρθρων του Καταστατικού της ενογομένης - εκκαλούσης - αντεφεριβλήτου προκύπτει ότι : α] Αρμόδιο όργανο για την κήρυξη απεργίας - συνεπώς όργανο επέχον θέση ΓΣ - είναι το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ και όχι το Συνέδριο αυτής. Τούτο διότι, αφενός, το Συνέδριο είναι ανώτατο και κυρίαρχο όργανο επί ζητημάτων, όμως, τα οποία δεν ρυθμίζονται στο Καταστατικό και αφετέρου διότι, το ζήτημα της κήρυξεως απεργίας ρυθμίζεται στο Καταστατικό και την αρμοδιότητα αυτή την διαθέτει το Γενικό Συμβούλιο και β] Το Γενικό Συμβούλιο, κηρύσσον απεργία, εξουσιοδοτεί την Εκτελεστική Επιτροπή, να προβεί στον

απολύσεων, απεφάσισε « 1. Την ανοικτή εξουσιοδότηση στην Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ, για την οργάνωση, προκήρυξη και πραγματοποίηση κάθε αγωνιστικής και απεργιακής μορφής που θα κριθεί αναγκαία για την υπεράσπιση εργασιακών, δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων...» Στις 14.5.2014, η εναγομένη – εκκαλούσα – αντεφεσιβλήτος, κοινοποίησε στο ενόγων – εφεσίβλητο – αντεκαλούν και σε κάθε εκ του νόμου αρμόδιο υπουργείο και δημοσία υπηρέσια, την από 13.5.2014 εξώδικο γνωστοποίηση. Στην εν λόγω εξώδικο γνωστοποίηση αναφέρεται ότι « η Εκτελεστική Επιτροπή (Ε.Ε.) της ΑΔΕΔΥ, αντιδρώντας στις εισαγόμενες με τις διατάξεις του Ν. 4250/2014 παράνομες και αντισυνταγματικές ρυθμίσεις που επιχειρεί να εφαρμόσει το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης αναφορικά με την αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων...απεφάσισε στις 11.4.2014 (ΑΠ 155) να καλέσει τους εργαζόμενους και ιδιαίτερα όσους εμπλέκονται στην εφαρμογή του νόμου, λόγω της θέσεώς τους στην διοικητική ιεραρχία, να απέχουν από κάθε σχετική διαδικασία ». Εν συνεχεία, στην αυτήν ως άνω εξώδικο,

καθορισμό των λεπτομερειών της διεξαγωγής της και την πραγματοποίησή της. Συνεπώς, το Καταστατικό της εισηγμένης – εκκαλούσας – εφεσιβλήτου, εγκριθέν δια της υπ' αριθμ. 825/1927 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, ως έχει τροποποιηθεί μέχρι σήμερα, δεν συγκρούεται με τις επιταγές του Ν. 1264/1982 και ειδικότερα με αυτήν του άρθρου 30 παρ. 8 εδ. β' αυτού. Ωστόσο, σύμφωνα με την διάταξη αυτή και όσα εκτενώς ως άνω, στην μείζονα σκέψη διαλαμβάνονται, το Γενικό Συμβούλιο δεν επιτρέπεται να εξουσιοδοτήσει την Εκτελεστική Επιτροπή, να προβεί αυτή στην κήρυξη της απεργίας, καθόσον τούτο θα συνιστούσε εκχώρηση εξουσίας, η οποία δεν προβλέπεται υπό του Καταστατικού της ΑΔΕΔΥ και ορθώς, διότι τούτη η εκχώρηση εξουσίας θα αντίκειτο στην κείμενη νομοθεσία, ήτοι, θα ήταν παράνομος. Στην συνεδρίασή του της 3.2.2014, το Γενικό Συμβούλιο της εναγομένης – εκκαλούσας – αντεφεσιβλήτου, θεωρώντας ότι, το εισαγόμενο νομοθετικώς σύστημα αξιολογήσεως των δημοσίων υπαλλήλων, εντείνει τις πελατειακές πρακτικές και αποσκοπεί στη δημιουργία μονίμων μηχανισμού διαθεσιμότητων-

αναφέρεται : « Σε εκτέλεση της απόφασης αυτής, η ΑΔΕΔΥ δηλώνει, ότι μετά το πέρας τεσσάρων εργασιμίων ημερών από την κοινοποίηση της παρούσας μέχρι και την λήξη της διαδικασίας αξιολόγησης, όπου και εάν αυτή λάβει χώρα κηρύσσεται αποχή διαρκείας όλων των υπαλλήλων του Δημοσίου από κάθε διαδικασία αξιολόγησης...». Επομένως, από τα ως άνω προκύπτει ότι, το Γενικό Συμβούλιο της εναγομένης – εκκαλούσης – εντεφειβλήτου, επέχει θέση ΓΣ, διότι είναι αρμόδιο για την κήρυξη απεργίας κάθε μορφής, εν προκειμένω, ωστόσο, δεν προέβη αυτό στην κήρυξη της ενδίκου απεργίας, υπό την μορφή της αποχής, παρά εξουσιοδότησε ανοικτά την Εκτελεστική Επιτροπή να προβεί αυτή στην κήρυξη απεργίας κάθε μορφής και όχι μόνο στον καθορισμό των λεπτομερειών διεξαγωγής και πραγματοποίησής της. Τούτο συνιστά ανεπίτρεπτο, κατά νόμο, ως άνω, εκχώρηση εξουσίας και, κατά συνέπεια, η ένδικος απεργία, ως κηρυχθείσα υπό της Εκτελεστικής Επιτροπής της εναγομένης – εκκαλούσης – αντεφειβλήτου, είναι παράνομος. Ως εκ τούτου, ορθώς το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο απεφάνθη ότι η ένδικος

απεργία είναι παράνομος, έστω και με εσφαλμένη αιτιολογία, η οποία αντικαθίσταται δια της παρούσης [άρθρο 534 ΚΠολΔ, Σαμουήλ, ό.π., σελ. 429, 443]. Κατ' ακολουθίαν και, δοθέντος ότι, η μη συνδρομή, έστω και μίας, εκ των, κατά νόμο, απαιτούμενων προϋποθέσεων κηρύξεως απεργίας, σύμφωνα με τα ανωτέρω στην μείζονα σκέψη εκτενώς διαλαμβανόμενα, αρκεί για να καταστεί η απεργία παράνομος, υπό την έννοια ότι, δεν γεννιέται το οικείο δικαίωμα και επομένως η διακοπή της εργασίας δεν έχει τον χαρακτηριστήρα απεργίας, παρέλκει η εξέταση των λοιπών λόγων της υπό κρίση εφέσεως και πρέπει αυτή να απορριφθεί ως αβάσιμος. Εξ αυτού του λόγου, ως αβάσιμες πρέπει να απορριφθούν και άτασες οι πρόσθετες παρεμβάσεις, ως άνω. Η δικαστική διαπάλη πρέπει να συμψηφισθεί μεταξύ των διαδικιών [άρθρο 179 ΚΠολΔ].

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμολοία των διαδικιών.

Συνεκδικάζει τις από 17.7.2014, 21.7.2014, 22.7.2014 και 28.7.2014 έφεση ~~και~~ προσθέτους παρεμβάσεις, *α.α.ι. ΓΥΓΕΦΕΒΩ*

